

[Busch-Jensen.]

andet end det, man faar ved at læse Overretssagfører Dragstedts Artikel.“

Saa vidt Landsdommer Lucas.

Jeg synes ikke, man kan ønske sig at se med større Effekt en Pæl rammet gennem al den megen Tale om de stakkels Frikorpsfolk.

Men Landsdommer Lucas udtalte sig ogsaa om Prøveløsladelserne. Landsdommeren sagde, at han her var ganske enig med Professor Krabbe.

„Jeg tror“, sagde Landsdommeren,

„man skal være varsom med uden videre at overføre de almindelige Prøveløsladesregler paa disse Mennesker. De Grunde, der ellers taler derfor, gælder ikke for disse Mennesker.“

Ogsaa Landsdommer Boeg tog Ordet paa Kriminalistmødet. Landsdommer Boeg sagde, at Formaalstjenligheden og Betimegheden af disse Love er noget, som man i dette Øjeblik i Virkeligheden ikke kan tage Stilling til. Vi er lige midt i den hele Udvikling. Det hele ligger saa kort Tid tilbage, at vi i Virkeligheden ikke har Oversigt over det, og det er formaalsløst at blive ved at diskutere, om Loven, for saa vidt angaar det politiske, skulde have et andet Indhold, end den har. Denne Diskussion, sagde Landsdommeren, synes jeg man skulde gemme, til Forholdene er lidt mere afklarede, og vi maaske ogsaa selv er lidt mere afklarede.

Jeg har ikke i Sinde ved denne første Behandling at gaa dybt ind paa Lovforslagets enkelte Bestemmelser, men der er dog en Ting, jeg endnu vil nævne. Det foreliggende Forslag laver et lille Puslespil med Straffelovstillæggets § 12, den Bestemmelse, der handler om Stikkeri. Efter Straffelovstillægget dømmes den som Stikker, der ved Angiveri har medvirket til, at nogen er blevet anholdt eller udsat for Anholdelse af tysk Myndighed. Det er altsaa ligegyldigt, om Angivelsen er sket til dansk eller til tysk Politi. Dette søges ved det foreliggende Forslag ændret til, at Bestemmelsen skal ramme den, som ved Angiveri til tysk Myndighed har virket til . . . o. s. v. — altsaa ved Angiveri til tysk Myndighed. Da man er klar over, at man ikke helt kan stryge Straffen for Angiveri til det danske Politi, sammensætter man en ny Bestemmelse, Forslagets § 12, Stk. 4, som rammer den, der til det danske Politi har angivet nogen for *Virksomhed* rettet mod tyske Interesser. Denne Bestemmelse er taget fra Hurwitz-Udvalgets Forslag, som

i Bemærkningerne til denne Bestemmelse siger, at man herved bl. a. har tænkt paa Angivelse af Personer, der var eftersøgt „uden at have begaaet nogen strafbar Handling paa Grund af deres kommunistiske Overbevisning“. Det forekommer mig at være saa sin Sag at skrive saadan i Bemærkningerne, naar det faktisk følger af den Ændring, som Bemærkningerne refererer til — og anderledes kan jeg i hvert Fald ikke læse Forslaget til § 12, Stk. 4 —, at Anmeldelse til dansk Politi ikke skulde være strafbar, naar den ikke var Angivelse for nogen *Virksomhed*, men kun for Sindslæg eller Overbevisning.

Jeg ynder ikke at bruge stærke Ord, men jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg ikke kan være tilfreds med, at et Udvalg, som Professor Hurwitz dog vel har været det førende Medlem af, lægger Sagen saadan til Rette, at Rigsdagen er udsat for at komme til at arbejde videre med Lovforslaget paa Grundlag af en Betænkning, der ikke redeligt oplyser, at nogle af de Forslag, som Udvalget stiller, blev imødegaaet med betydelig Vægt af ulastelig Sagkundskab paa Mødet i Kriminalistforeningen, hvis Formand Professor Hurwitz selv er, og i hvis Møde han deltog. Min Bebrejdelse gælder naturligvis i første Række Professor Hurwitz, som over for os skal repræsentere Sagkundskaben i højere Grad end den højtærede Justitsminister, men jeg maa dog have Lov til at minde den højtærede Minister om, at han selv var til Stede paa Kriminalistforenings Møde.

Endnu en Anke har jeg at rette imod den Maade, hvorpaa denne Sag af den højtærede Minister er blevet forelagt for dette høje Ting. Man kan naturligvis, hvis man har Lyst, snakke til Dommedag om, hvad Per mener og Povl tænker om Straffelovstillægget, og aldrig komme videre. Det afgørende er, hvordan Loven har virket i den Tid, den har været i Kraft. Herom foreligger der en overmaade interessant Oversigt i det Nummer af Ugeskriftet „Juristen“, der udkom den 23. Januar 1946, altsaa 8 Dage før den højtærede Minister forelagde sit Lovforslag. Oversigten er udarbejdet af Byretsdommer von Eyben, og saa vidt jeg kan se, er Oversigten udarbejdet paa Grundlag af Ankenævnets Kartotek. Saa vidt jeg forstaar, er Forholdet det, at Ankenævnet faar tilsendt alle Højesterets- og Landsretsdomme, og vi kan vel gaa ud fra, at det kun er de Sager, som ankes til Landsret eller Højesteret, der har nogen Interesse, fordi de angaar de Tilfælde, hvor